

עין משפט ונר מצוה

עו א ב מיי פ"ז מהל' מאלכות אסורות הל' כ סגמ לאוין קלז עוש"ע י"ד סימן י סעיף ב:
עז ג מיי שם הל' כז סגמ שם עוש"ע י"ד סי' פט סעיף טז:
עז ד מיי פ"ד מהלכות ברכות הל' ו וע"ש סגמ עשין כז עוש"ע אר"ח סי' קעז סעיף ה:
פ ה מיי וסגמ שם עוש"ע א"ח סי' קעד סעיף ב:
פא ו מיי פ"ט מהל' מאלכות אסורות הל' כג סגמ לאוין קמא עוש"ע י"ד סימן טז סעיף ה:
פב ז מיי שם הל' כד סגמ שם עוש"ע י"ד סי' טז סעיף ה:

קיא:

מַלְיָח אינז ברותח. והא דתניא (לקמן דף קיג.) דטמא מליח וטהור תפל אסור היינו דגים דרפו קרמיי'ו: **אמר אביי האי היתרא בלע בו'.** ט לא ר"ל משום דהוי נותן טעם צר נותן טעם כמו דגים שעלו צקערה דאביי לטעמיה דחשיב ליה חד טעמא משום חורפיה דננון ואע"ג דלקמן אסר אביי אליצא דרב כהנא קאמר לה: **ולא** היא שאני התם דנפיש מוריה. כלומר מכאן אין להוכיח אצל הוא צפירוש אמרה כדמוכח בסמוך: **אבא בר אבא.** אצוה דשמואל הוה דלאמרינן צפרק מי שמתו

(ברכות דף יח.): **ברבי חייא בר אבא** ט"ז. אין הלכה כן אלא דפסקינן צפרק כילד מצרכין (שם דף מא.): **הלכתא** דגים שעלו בקערה. של צצר מותר לאוכלן

צכותא אס הקערה והדגים יונייט לא אינטעריך לפסוק דליכא מאן דפליג אלא כשהאחד מהן רותח דצין עלאה גצר צין תתאה גצר קליפה מיהא צעי כדאמר' צפ' כילד לולין (פסחים דף עו.) דלמיקר ליה צלע. צסם רש"י טז פי' ריב"ן חתנו דוקא עלו שרו אצל נתצטלו אסור דכחד טעמא חשיב וצא מעשה כלצו צצייטס שנתצטלו צקדרה של מלצ ואסר לעשות מהם מולייתא של צצר ויש להציא ראייה לדצריז מלננון שחתכו צסכין דאסור לאוכלו צכותא משום דלאצ צחורפיה צלע טפי וחשיב כחד טעמא ונתצטלו לא גרע מלננון וימיה לפירוש לשון אחר שפי' צקונט' דטעמא דאסור משום שהשומן קרוש על הסכין ואינו ניכר והוי טעם ראשון צננון אין ראייה משם ומתוך לשון הקונט' משמע דאין חלוק צין עלו לנתצטלו דלעיל גצי נותן טעם צר נותן טעם פירש צקונטרס דאס היו מצושלים עם צצר ממש או לאכול חלצ צקערה מודה שמואל דאסור דהוי נותן טעם ראשון משמע מתוך פירוש דמצושלים עם צצר הוה דאסור אצל מצושלים עם הקערה שרי והא

קפילא ה"ג כי קאמינא דליכא קפילא: איתמר דגים שעלו בקערה רב אמר אסור לאכלן בכותח ושמואל אמר מותר לאכלן בכותח רב אמר אסור נותן טעם הוא ושמואל אמר מותר נותן טעם בר נ"ט הוא והא דרב ט"א לא בפירוש איתמר אלא מכללא איתמר דרב איקלע לבי רב שימי בר חייא בר בריה חש בעיניו עבדו ליה שייפא בצעא בתר הכי רמו ליה בשולא בגווה טעים ליה טעמא דשייפא אמר יהיב טעמא כולי האי ולא היא שאני התם דנפיש מדרה טפי רבי אלעזר הוה קאים קמיה דמר שמואל אייתו לקמיה דגים שעלו בקערה וקא אכיל בכותח יהיב ליה ולא אכל א"ל ט"רברך יהיבי ליה ואכל ואת לא אכלת אתא לקמיה דרב א"ל הדר ביה מר משמעתיה א"ל חס ליה לזרעיה דאבא בר אבא דליספי לי מידי ט) ולא סבירא לי רב הונא ורב חייא בר אשי הוו יתבי חד בהאי גיסא דמברא דסורא וחד בהאי גיסא דמברא למר אייתו ליה דגים שעלו בקערה ואכל בריך מר א"ל לחבריה יתמא וענבים בתוך הסעודה ואכל ולא בריך מר א"ל לחבריה עבד רבך הכי ומר א"ל לחבריה יתמא עבד רבך הכי ומר א"ל לחבריה אנא כר' חייא סבירא לי ט'דחני אנא כשמואל סבירא לי מיני מאכל היוין פוטר כל מיני משקין אמר חזקיה משום אביי הלכתא ודגים שעלו בקערה מותר לאוכלן בכותח יצנון שחתכו בסכין שחתך בה בשר אסור לאוכלו בכותח וה"מ צנון דאגב

צעלמא: ולא היא. דגצי סממנים נפיש מררייהו מרים הס מאלד: קאיס קמיה. משמש לפניו צסעודה: לרצך. רצ שלמדת מננון שחסור: **אבא בר אבא.** אצוה דשמואל הוה וחסיד גדול היה: **דליספי** לי מידי **דלא סבירא** לי. לא היו דברים מעולם: **צפך גיסא דמצנא דסורא.** שהיה הנהר מפסיקן: **סאניס וענבים.** לא חתו לליפתן וקיימא לן (ברכות דף מא.): דברים הבאים לאחר סעודה כלומר הרגילים לצא לאחר סעודה טעונין צרכה צין לפניהם וצין לאחריהם אפילו הציאן צמוך הסעודה דכיון דאין ליפתן אין הפת פוטרמן: **יתמא.** צלא דעת:

כל הבשר פרק שמיני חולין

שפי. נותן צצפוד ולא היה חש למה שהכבד יהיה עליון: **צי דוגי.** שנותנין כלי לקצל השומן כדרך שאנו עושין לאוחזין והוא נקרא צי דוגי צלשון ארמי: **צשרא עילוי כצנא נמי אסור.** לפי שדס הכבד נוטף לתוך הצי דוגי ונמצא אוכלו: **ומ"ש מדמא דצשרא.**

והרי אף דס הבשר כשאין שם כבד צז עם השומן ואנו אוכלין אותו: ומשני **דמא דצשרא שכן.** יורד לשולי הכלי והשומן קף למעלה ומניחין לתוך הכלי מראה אדמומית צשולים: **קפי.** קף למעלה כמו (מלכים ב ו) וילקף הצרצל ומתרגמינן וקפא פרוצא. והלכות כחל כצר למדנו למעלה [קט:] לללי צעי קריעה שמי וערצט) ואס לא קרעו מותר כלישנא קמא דרב דהא תניא כוותיה ולקדרה קורעו שמי וערצ וטחו צכותל: **סכין ששחט צה.** איידי דצית השחיטה רותח צולע הסכין מן הדס ואסור לחתוך צה רותח מפני שחחר ופולט צו: **זונן.** ואס חתך צה צונן: **צעי דחצה.** ההוא צונן: **קערה שחלה צה צצר אסור לאכול צה.** דצר רותח לפי שנצטע צה הדס ונותן טעם ראשון הוי כאיסור גמור: **הא דרצין.** דלמר רצי יוחנן מיקל ליתא: **דהאיא פינגא** גרסינן. קערה של חרס שאין לה תקנה צהגעלה: **מכדי רצי אמי תלמיד דר' יוחנן נו'.** אביי מסיק ליה למילתיה: **ונון שחסכו צסכין.** אע"ג דלאצ צחורפיה דננון איגר"ש צלע"ז הוה צולע משמנונית הסכין הקרוש עליו והוי האז לננון נתינת טעם ראשון שהרי צלע איסור ממש והוי כצצר: **מוסר לאכלו.** לאותו צנון צכותא שיש צו נסויצי דחלצב כדמפרש טעמא דכיון צצלע מן השמנונית דהיתרא צלע: **והאי איסורא צלע.** קערה צלעה דס: **סוף סוף** **האי היסירא ליזי איסורא אסי.** כשנותנו צכותא: **האי.** לננון אפשר לו לישראל לטועמו קודס שיתנינו צכותא והאי מותר דקאמר כגון שטעמו צתחלה ולא היה צו טעם שמנונית: **והאי.** דס הקערה: **לא אפשר למטעמיה.** לפי שאסור הוה הלכך אין לו תקנת היתר: **קפילא.** נחמוס עוצד כוכצים: **כי קאמינא.** דאסור לאכול צה רותח דדליכא קפילא: **דגים שעלו צקערה.** מן הללי כשהיו רותחין נתנן לתוך הקערה שאכלו צה צצר: **אסור לאוולן צכותא.** לפי שהצצר נותן צהס טעם: **נותן טעם צר נותן טעם הוה.** אס היו מצושלים עם צצר ממש היה אסור לאוכלן צכותא אי נמי מודה שמואל שאסור לאכול חלצ רותח צקערה דנותן טעם ראשון הוי כצצר גמור אצל קערה זו היא עצמה אינה צצר אלא על ידי נותן טעם ואינה כצצר: **שייפא.** משיחה מסממנים: **צלעא.** קערה: **רמו צישולא.** צאותה קערה לאחר זמן: **אמר יהיב טעמא.** צקערה: **כולי האי.** שחחר ונותן טעם צצישול.

ומאן דשמע סבר דלית ליה לרצ נתינת טעם צר נתינת טעם נמי צצלמדת מננון שחסור: לרצך. רצ שלמדת מננון שחסור: **אבא בר אבא.** אצוה דשמואל הוה וחסיד גדול היה: **דליספי** לי מידי **דלא סבירא** לי. לא היו דברים מעולם: **צפך גיסא דמצנא דסורא.** שהיה הנהר מפסיקן: **סאניס וענבים.** לא חתו לליפתן וקיימא לן (ברכות דף מא.): דברים הבאים לאחר סעודה כלומר הרגילים לצא לאחר סעודה טעונין צרכה צין לפניהם וצין לאחריהם אפילו הציאן צמוך הסעודה דכיון דאין ליפתן אין הפת פוטרמן: **יתמא.** צלא דעת: קישות

מסורת הש"ס

א) נשי תוס' לעיל ח: ד"ה והלכתא וכו' שהשיגו אפרש"י דהכלא, ב) פסחים עו. לעיל טז: [לקמן קיב. קיג.] א) [ברב אלפס אימא יתיב רב כהנא וקאמר קערה וכו' אצל צרא"ש אימא יתיב רב כהנא אחריה דרב יהודה וימיב ריי קמיה דר"ה וקאמר.] ד) [ג"ל תנא]. ה) [תוספתא תרומות ופ"ח הי"ב] לעיל ז. זכחס ז.; ו) [נעיל זז.]. ו) ג"ל ואמרת, ח) [ברכות ט. וז"ל, ט] נשי צצספר צצר צבע, י) [קדושין מד.]. כ) [ע"ז גי.]. ל) ברכות מא: ע"ש, מ) כס"א: **לא ערב,** ב) ע"י מהר"ס,

הנחות הב"ח

א) נשי אמרי לה בעי דחצה וכו' לא בעי דחצה: ב) [שם דלפסי לי מדי דלא סבירא:

לעזי רש"י

איגר"ש. מירדות, חמציצות.

מוסף רש"י

מליח הרי הוא ברותח וכבוש הרי הוא כמבושל. ראה לעיל ז. ב. תרומה כו' ואם בשל בנותן טעם. נאשרין החולין לזרס (ובחי"ט צו.) טעים לה כהן. ששניס מותרין לו החולין והתרומה (שם). יתמא. צלא דעת (ע"ז גי.). פת פוטרת כל מיני מאכל. צין לפניהם צין לאחריהם (ברכות חח.).

שיטה מקובצת

א) סכין ששחט בה. ג"ב ע"י תוס' לעיל דף חי ע"ב: ב) פי' ריב"ן חתנו. ג"ב ע"י תוס' ובחים דף צ"ו ע"א:

^[1] ג"ל והאי לא אפשר למטעמיה אף אימא דס